

ἐξ ἐπιστολῆς δὲ τοῦ 1715 ὁ τύπ. *γενιτζαραγασῆ* ὁ, *É.Légrand, Biblioth. gr. vulg.* 4, 149 «ὁ γενιτζαραγασῆ χωρὶς φερμάνι δὲν ἐβγαίνει νὰ στείλῃ γενιτζάρην ἔξω».

Ἄρχηγος γενιτσάρων ἐνθ' ἄν.: *Καὶ δὲ μοῦ λὲς ποῦθ' ἔναι ἡ πατρίδα σου, π' ἔτσι μιλεῖς 'ς ἓνα γενιτσάραγα; Κρήτ. ||* Ἄσμ.

Πέντε πασάδες τὴν κρατοῦν καὶ δέκα γενιτσάροι καὶ αὐτὸς τ' ὁ γιανιτσάραγας κρατᾷ τὴν ἀπ' τὸ χέρι Ἰ.Δραγούμ., ἐνθ' ἄν.

Δύνει τσι καὶ ἀρματώνει τσι τσι γενιτσαγαῶδες 'ς τὴ στράτ' ἀπὸν πορίζανε ρωτοῦν γιὰ τσι φονιάδες (πορίζανε=ἐξήρχοντο) Κρήτ.

γενιτσαράκι τό, Βιθυν. (Κατιρλ.) *γεν-νιτσαράκι* Ρόδ. *γεγιτσεράκι* Καππ. (Συνασσ.) *γιαν-νιτσαράκι* Κῶς (Πυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

Ἄσμ. Ἐνα μικρὸ Τουρκόπουλο, ἓνα γενιτσαράκι Κατιρλ.

Ἐνα γεν-νιτσαράκι, μιᾶς μάγισσας παιδί *γεν-νήσκια* ροῦχα βάλ-λ'ει καὶ γγαστρών-νεται Ρόδ.

Φάνη καὶ εἰς *γεγίτσαρος*, μικρὸ *γεγιτσεράκι* Συνασσ.

γενιτσαραῖος ὁ, ἀμάρτ. *γεγιτσαραῖος* Καππ. (Συνασσ.) Ἐκ τοῦ πληθ. *γενιτσαραῖοι* τοῦ οὗς. *γενίτσαρος*. *Γενίτσαρος*, δ ἰδ.: Ἄσμ.

Κ' ἓνας ἀπ' τοὺς *γεγίτσαρους*, μικρὸς *γεγιτσαραῖος* ἀμέτρητα τὰ ἔβγαλε καὶ ἀψήφητα τὰ δίνει.

γενιτσαράκος ὁ, ἀμάρτ. *γιανιτσαράκος* Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκος

Ἄσμ. Ἄσμ. Ἡρθ' ἓνας *γιανιτσαράκος* δώδικο χρονονοῦ 'ς τοῦ μάρμαρου πατάει καὶ ἔβγαζι νιρό.

γενιτσαράς ὁ, ἀμάρτ. *γεν-νιτσαράς* Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ας. *Γενίτσαρος*, δ ἰδ.: Ἄσμ.

Κάθε καμάρα κρύβγουνται ἐν-νιὰ *γεν-νιτσαράδες*.

γενιτσαριά ἡ, Ἡπ. Ἰος Κρήτ. *γεν-νιτσαριά* Κάρπ. Νίσυρ. *γενιτσαρία* Ἐπετ. Παρνασσ. 12 (1916), 103 *γιανιτσαριά* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιά.

1) Πλήθος γενιτσάρων, οἱ γενίτσαροι ἐνθ' ἄν.: *Μακαρία τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτη, ποὺ ξέβγαλε τὴ γιανιτσαριά Κρήτ. ||* Ἄσμ.

Νὰ μὴ μᾶς πάρουν ἡ Τουρκιά, | μᾶς γράφουν 'ς τὴ γενιτσαριά Ἡπ.

Κάνει σταφύλι ροζατσὶ καὶ τὸ κρασί του μέλι τὸ πίνει ἡ γενιτσαριά τσαὶ πά' νὰ πολεμήσῃ

Ἰος. 2) Ἡ περίοδος καθ' ἣν ἐκορυφώθη ἡ δράσις τῶν γενιτσάρων, ἰδίως μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1770 Κρήτ. Συνών. *γενιτσαρισμὸς* 1, *ξεκουκουλοσύνη*.

γενιτσάρικος ἐπίθ. Ἡπ. (Λεῖα) *γεῖν'τσάρ'κος* Θράκ. (Γέν.) *γιαῖν'τσάρ'κος* Θράκ. (Σκεπαστ. Σκοπ.) *γιαῖν'τσάρ'κους* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ικος.

Ἄσμ. Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν *γενίτσαρον* ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ράφταινα ἡμ'να κ' ἔρραφτα | ροῦχα γεῖν'τσάρ'κα Γέν.

Οἱ ραφτάδες ἔρραφταν | σκούφιες *γενιτσάρικες* Λεῖα.

γενιτσαρισμὸς ὁ, Λεξ. Δημητρ. *γιανιτσαρισμὸς* Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. **γενιτσαρίζω*

1) *Γενιτσαριά* 2 Κρήτ.: *Κατέχεις το πὼς ἦτον ἀκόμης γιανιτσαρισμὸς εἰς τὴ Γρήτη, ὅθεν ἐγεννήθηκα.* 2) Αὐθαίρεσία, πρᾶξις σκληρὰ ἢ συμπεριφορὰ αὐθάδης καὶ παράνομος, ἀρμόζουσα εἰς γενιτσάρους Λεξ. Δημητρ.: *Ἀς λείπουν οἱ γενιτσαρισμοί. Συνών. γενιτσαρλίκι.*

γενιτσαρλίκι τό, Σίφν.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yenicerlik*.

Γενιτσαρισμὸς 2, δ ἰδ.

γενιτσαρόπουλο τό, ἀμάρτ. *γιανιτσαρόπουλο* Π. Ἀραβαντ., Συλλ. δημ. ἄσμ., 252 *γιαῖν'τσαρόπ'λου* Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὗς. *γενίτσαρος* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -πουλο, περὶ ἧς ἰδ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1,636 κέξ.

Ἄσμ. Ὁ μικρὸς *γενίτσαρος* ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Σ τὴν πόρτα τοῦ *Σαλονικιοῦ* | *κάθετ' ἓνας γιανίτσαρος ἓνα γιανιτσαρόπουλο*

Π. Ἀραβαντ., ἐνθ' ἄν.

γενίτσαρος ὁ, κοιν. *γενίτσαρος* Πόντ. (Ἄμισ. Ἰμερ. Ἰνέπ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) *γεν-νίτσαρος* Μεγίστ. *γιανίτσαρους* κοιν. βορ. ἰδιωμ. *γιανίτσαρος* Θάσ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Προπ. (Μαρμαρ.) Σκῦρ. Χίος — Γ. Ψυχάρ., Ταξίδι³, 115 — Λεξ. Μπριγκ. Βλαστ. 512. Πρω. *γιαν-νίτσαρος* Ρόδ. Τῆλ. *γιανίτσαρους* Μακεδ. (Καταφύγ.) *γιανίτσαρης* Κεφαλλ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Πελοπν. (Κυνουρ.) Σκῦρ. *γεγίτσαρος* Καππ. (Συνασσ.) *γεγίτσερης* Καππ. (Συνασσ.) *ντζανίτσαρης* Λεξ. Μπριγκ. *γενίτσαρε* Τσακων. (Χαβουτσ.) *ἐνίτσαρος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἐνιτσαρῆς* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yeniceri* = νεοσύλλεκτος στρατιώτης. Ὁ τύπ. *γιανίτσαρος* καὶ ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ 1713, ἰδ. *É.Légrand, Biblioth. gr. vulg.* 4, 89 «τῶν πεζῶν στρατιωτῶν, οὓς γιανιτσάρους καλοῦσι». Αὐτόθ. 4, 149 καὶ ὁ τύπ. *γενίτσαρης*, «νὰ στείλῃ γενίτσαρην ἔξω».

1) Ὁ νεοσύλλεκτος, κυρίως ἄγριος, Τοῦρκος στρατιώτης τοῦ πεζικοῦ, ὁ ἀνήκων εἰς στρατιωτικὸν σῶμα ἀποτελούμενον ἐκ χριστιανῶν ἐξισλαμισθέντων διὰ τῆς βίας εἰς μικρὰν ἡλικίαν κοιν. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Κρώμν. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) Τσακων. (Χαβουτσ.): *Ἡρθε γ' ἐχύθηκε μέσα σὰ 'ἐνίτσαρος* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *Ἡ βασιλοπούλα ἔρριξε τὰ κλειδιά 'ς τὸ γιανίτσαρο κ' ἔμπηκε 'ς τὸ κάστρο.* Πελοπν. (Βούρβουρ.) *Ἦταν ἄγριος σὰ γιανίτσαρος καὶ μαῦρος σὰ δαυλὶ Χ.Χρηστοβασ., Διαγων., 19. || Φρ. "Οξου μὴ δέρῃ οὐ θάνατους καὶ μέσα οἱ γιανιτσάρ' (ἐπὶ τοῦ εὐρισκομένου εἰς δυσχερῆ θέσιν) Μακεδ. (Καταφύγ.) Τὸν ποντ'κὸ γιανίτσαρο τὸν κάνουνε (ἐπὶ τῶν μεγαλοποιούντων τὰ μικρὰ καὶ ἄσημα) Θράκ. (Σηλυβρ.) Τὸν ποντικὸ σοῦ τὸν κάνει γιανίτσαρο (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Γ.Ψυχάρ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Βλαστ., ἐνθ. ἄν. || Αἰνιγμ. Χίλιοι μύριοι γιανιτσάροι 'ς ἓνα πάπλωμα κοιμοῦνται (τὸ ρόδι) Πελοπν. (Βούρβουρ.) ||* Ἄσμ.

